

Крайно интересна е преписката между византийския императоръ Романа Лакапина и патриархъ Николая Мистика съ Симеона по въпроса за тази титла. Тази преписка е траяла продължително, въ нея и василевсъ, и патриархъ сж се стараели всѣкакъ да отклонятъ Симеона отъ неговитѣ стремежи за война съ целъ да завоюва Цариградъ и, отъ друга страна, да му внушатъ, че той нѣма право да си дава титлата „царь всѣмъ блѣгаромъ и грѣкомъ“. Най-после тѣ се мирѣли съ титлата „царь всѣмъ блѣгаромъ“, но отъ гдето на кжде да се нарича Симеонъ царь на всички блѣгари и грѣци? Романъ питалъ Симеона: Какъ твоятъ най-възвишенъ и проницателенъ умъ не е разбралъ, че ние писахме не за незлобивото царь, но за това гдето се наричашъ царь и на ромеитѣ, защото въ своята страна ти можешъ да правишъ каквото щешъ, но ако трѣбва право да говоримъ ти и това не можешъ, защото откъде може да ти се даде това име? Отъ прадѣди ли? Може би, но ти всичко знаешъ... Та и какъ могатъ да бждатъ двама императори, за което ти се напразно трудишъ, които се различаватъ по родъ, отличаватъ се по образъ на мислитѣ и се надминаватъ по царското достоинство. И съ какви ромеи ти ще се мѣришъ, като се наричашъ царь и на ромеитѣ, когато тѣ не ти позволяватъ това? Симеонъ, обаче, гледалъ трезвено на титлата царь, равна на василевсъ. Въ нея той виждалъ и чрезъ нея той искалъ да се подчертае пълната независимостъ на блѣгарската държава и управлението ѝ съ най-независимата и високо поставената такава византийска империя. И, ако той е прибавилъ къмъ титлата „царь всѣмъ блѣгаромъ“ още „и грѣкомъ“, това е правилъ, отъ една страна, защото въ неговата държава, разширена и чрезъ завоевания на византийски владения, е имало доста грѣци, а отъ друга — защото въ неговата политическа програма е влизало създаването на една голѣма балканска или източна империя съ столица Византия (Цариградъ), на престола на която той се домогвалъ да седне, като искалъ да си послужи съ легални срѣдства. Титлата „царь на всички блѣгари и грѣци“ му трѣбвало между друго и за да импонира на балканскитѣ населения, безъ да се изключватъ и грѣцкитѣ, че той вече е такъвъ. А Симеонъ, който познавалъ много добре византийскитѣ условия и действителностъ, който знаелъ, че короната на василевса била грабвана не единъ пжтъ отъ нѣмаци никакво право за нея, смѣталъ за себе си, при дадени условия, че тя му се пада, че той ималъ пълно морално право не само да се домогне до титлата, но и до действителността да стане царь на всички блѣгари и грѣци. И той много желаелъ, щото тази титла да бжде легализирана, да бжде надлежно припозната, за която целъ се обърна ѝ къмъ римския папа, който му обеща царска корона и патраршество за блѣгарския свещеноначалникъ. Споредъ нѣкои историци, той получилъ и едното и другото. Въ всѣки случай Симеонъ свика съборъ, на който надлежно билъ прогласенъ за патриархъ тогавашниятъ блѣгарски архиепископъ Леонтий, а този последниятъ коронясалъ Симеона за блѣгарски царь.

Следъ Симеона, презъ времето на първото и второто царство, блѣгарскиятъ владѣтель се е подписвалъ „въ Христа Бога благовѣренъ царь и самодръжець всѣмъ блѣгаромъ“, а повечето сж прибавяли „и грѣкомъ“. Следъ Симеона Византия безъ никакви мжнотии признала титлата царь на Симеоновия синъ царь Петра, следъ неговото оженване за Мария, внучка на императоръ Романа Лакапина. „Не можеше, казва Рамбо, Византия да не припознае за своитѣ нови съюзници титла, която си бѣше далъ Симеонъ и която папата му бѣше припозналъ.“ Въ това време блѣгарскитѣ пратеници въ Цариградъ, при различнитѣ приеми въ двора, въ св. София и на Хиподрома, заемали първитѣ мѣста, обстоятелство, което е накарало Лиудпранда, при единъ такъвъ случай да напусне трапезата, понеже се е счелъ за обиденъ,